Suure rõõmuga tõmbas Jaan Tiiu oma kaenlasse ja hüüdis: „Jah, Tiiu, siis oled sa minu. Ükski ei pea mind sinust lahutama. Ma tahan püüda sinu wasta nõnda olla, kuda auusa mehe kohus on. Ma tahan katsuda nõnda elada, et sa ei kahetse mind oma meheks wasta wõtnud olemast."

Sel silmapilgul astus ema tuppa. Jaan laskis ruttu Tiiu kaenlast lahti, aga ema oli juba kõik ära näinud. Noored inimesed lõiwad mõlemad õige punaseks, ja ema ütles naljakalt ähwardawa häälega: „No noh, mis kometit siis Teie siin teete? Eks sa näe kelmisid!"

Jaan astus see pääle ema ligi, wõttis ta käest kinni ja ütles: „Praegu on Tiiu minu soowimise pääle minu pruudiks saanud. Armas ema, kas sa oled sellega rahul?"

Ema waatas nagu eënegi: „Wõi nii kaugel asjad juba. Noh, mis sinna wõib parata! Kui noored inimesed ses asjas oma jõnni hakkawad ajama, ega siis waskapanemine enam aita. Eks ma ole ise noor olnud ja tean küll, kuda lugu oli. Kui keegi oleks tahtnud mind keelata oma Jüriga paari astumast, ei oleks ma ometi järele jätnud. Ega teiegagi lugu teisiti wõi olla. Tehke ise, kuda arwate õige olewat."

„Waata Tiiu, kas mul ei ole kuldne ema!" hüüdis Jaan ja wõttis Tiiu ema silma all uueste kaissu. „Aga nüüd lähme ka aeda isa juure ja kuulame, mis tema ütleb."

Kõik kolm läksiwad nüüd aeda isa juure, kes pingi pääl istus ja ühte juturaamatut luges. Ta

ani wäga imeks, kui nägi, et poeg ja naene ühes Tiiuga nii pühalikul kombel tema ette astusiwad. Jaan wõttis Tiiu käe kõrwa ja ütles siis häälega, mis südamest tuli:

„Kallis isa, sa oled mõndagi korda minuga rääkinud, et ma omale abikaasa peaksin wõtma. Juba aõmmust saadik armastan ma Tiiud ja soowin teda üksi omale saada. Täna olen seda Tiiule awaldanud. Ta ütles: jah. Ka ema on sellega wäga rahul. Kui ka sinul oma poolt midagi selle wasta ei ole, siis on minu õõn käes. Ütle nüüd kui armastaja isa oma mõtted wälja, ja tea, et mul üksi Tiiu kõrwal wõimalik on õnnelik olla ilmas."

Isa oli nagu juhm selle teaduse üle. Asi nähti talle liig äkitselt tulnud olewat. Raske oli tal poja soowimise wasta paõna, sest et ta küll teadis, kuda süda niisuguse asja juures tunneb, aga raske oli tal ka jah ütelda, sest see mõte oli temale wäga armsaks läinud oma poega sõbra tütrega paari paõna. Ta nähti üsna kimbus olewat. Tiiu lõi kahwatuks, sest et ta nägi isa kahe wahel olewat ja arwas, et sest midagi hääd ei wõi tulla. Wiimaks ütles isa häälega, millest ei teadnud, kas ta hääd wõi paha tähendas:

„Kulla poeg, see asi on mulle natuke liig järsku tulnud. Sa oleksid pidanud minuga selle üle ka eõne natuke rääkima. Niisugused asjad nõuawad ikka pikemat järelemõtlemist. Ma tahan selle üle sinuga üksi mõne sõna kõnelda. Ema ja Tiiu wõiwad meid üksi jätta."

Ema ja Tiiu läksiwad tuppa, kus Tiiu täis hematust ja ärdust ütles: „Peremees ei näita sellega

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1879, lk. 29